Externe

”Calendarul roșu” modern și dispariția Lunii Mândriei

Brandon Smith 6 iunie 2026

În urma Revoluției bolșevice și a preluării puterii în Rusia în 1917 (finanțată în mare parte de elitele internaționale), noul regim comunist a căutat să pună în aplicare ceea ce aș numi „saturație propagandistică” – O avalanșă de politici menite să asigure puterea Armatei Roșii prin fabricarea unui fals consens.

Trebuie remarcat faptul că, chiar și la apogeul influenței mișcării bolșevice, roșii reprezentau doar aproximativ 23% din populația totală a Rusiei și nu au constituit niciodată o majoritate. Cu toate acestea, ei beneficiau de un sprijin financiar substanțial din străinătate (citiți studiul amplu al lui Antony Sutton intitulat „Wall Street și Revoluția Bolșevică”). Gândiți-vă la aceasta ca la o „rebeliune finanțată de ONG-uri”, genul de lucru la care asistăm astăzi în America cu activiștii militanți „woke”.

Sprijinul internațional a fost cel care le-a dat comuniștilor impulsul de care aveau nevoie pentru a prelua controlul fizic asupra guvernului. Dar ceea ce aveau cu adevărat nevoie era controlul asupra populației generale. O tactică pe care s-au bazat în primele etape ale preluării puterii a fost utilizarea unui „Calendar Roșu”. Dacă expresia vă este necunoscută, nu sunteți singuri. Majoritatea oamenilor nu au auzit niciodată de ea.

Calendarul Roșu era un program de propagandă conceput pentru a elimina și înlocui sărbătorile rusești existente și practicile religioase cu sărbători noi, laice. Prioritatea principală a bolșevicilor era eradicarea creștinismului, pe care îl considerau o influență ideologică concurentă periculoasă, care ar fi putut submina într-o zi autoritatea guvernului.

Dacă loialitatea principală a populației este față de Dumnezeu, atunci guvernul și partidul vor fi întotdeauna pe locul al doilea. Fapt inacceptabil.

Calendarul Roșu a instituit o serie de sărbători marxiste speciale, centrate pe mișcările muncitorești și revoluție. Mai târziu, sovieticii aveau să declare luni întregi de sărbători speciale dedicate anumitor idealuri, precum „luna solidarității” sau „luna prieteniei”.

Pe scurt, Calendarul Roșu a fost un instrument ideologic deliberat: vechile sărbători nu au fost întotdeauna „interzise” formal peste tot în același timp, dar au fost sistematic deprioritizate, persecutate sau suprascrise cultural în favoarea celor comuniste noi.

Pentru a nu fi mai prejos, naționali-socialiștii (nazistii) din Germania și Italia s-au angajat, de asemenea, în proiecte similare cu Calendarul Roșu. Este doar una dintre MULTELE paralele dintre marxiștii sovietici și al Treilea Reich (Hitler a recunoscut în mod constant că conceptul de național-socialism își avea rădăcinile în marxism).

Naziștii au vizat sărbătorile creștine, dar în loc să se bazeze pe modele de propagandă atee sau seculare, au folosit alternative păgâne. Crăciunul, de exemplu, a fost schimbat în „Yule" sau „Solstițiul de iarnă", iar rolul lui Iisus a fost sistematic reprimat sau eliminat.

Pentru stânga care susține că naziștii erau pro-creștinism, îmi pare rău, dar vă înșelați din nou. Hitler disprețuia creștinismul în viața sa privată și îl considera o religie „pentru slabi". Vorbea adesea despre cât de mult își dorea ca poporul german să aibă o tradiție religioasă mai militantă, similară cu islamul.

În memoriile sale de după război, arhitectul nazist Albert Speer își amintea că Hitler se plângea de „religia greșită" a Germaniei. În secret, al Treilea Reich a căutat să instaureze o religie păgână pe care o considerau mai agresivă:

„**Vedeți voi, a fost ghinionul nostru să avem religia greșită. De ce nu am avut religia japonezilor, care consideră sacrificiul pentru Patrie ca fiind binele suprem? Și religia mahomedană ar fi fost mult mai compatibilă cu noi decât creștinismul. De ce a trebuit să fie creștinismul, cu blândețea și moliciunea lui?" – Adolf Hitler**

Ideea este că socialiștii, fie ei naționaliști sau globaliști, caută întotdeauna să coopteze cultura existentă a țărilor pe care vor să le domine. Este unul dintre primele lucruri pe care le fac atunci când preiau puterea, iar invazia este concepută special pentru a submina cultura specifică vizată. În cazul SUA, acest lucru seamănă mai puțin cu o „revoluție a muncitorilor" și mai mult cu o insurgență coordonată a pacienților din azile împotriva ordinii morale tradiționale.

Mișcarea pentru „drepturile homosexualilor" se află de mult timp în prima linie a acestui proiect de sabotaj, susținută din culise de ONG-uri precum Fundația Ford și grupuri comuniste precum Mattachine Society din anii 1950, sub conducerea lui Harry Hay. Încă o dată, Joseph McCarthy a avut dreptate.

Tacticile lor de propagandă sunt relativ necunoscute americanului de rând, deoarece pur și simplu nu sunt menționate în școlile publice sau în mediul academic universitar. Dar, cercetând istoria metodelor din Calendarul Roșu, s-ar putea să recunoașteți un tipar familiar.

Ei bine, este din nou prima săptămână din iunie și, în ultimii ani, pentru marea majoritate a americanilor, luna iunie a adus cu sine un sentiment de epuizare copleșitoare. O LUNĂ ÎNTREAGĂ recunoscută oficial de guvern ca o sărbătoare a „Mândriei LGBT". Și da, Luna Mândriei este în toate privințele o încercare a extremei stângi de a readuce Calendarul Roșu comunist.

Luna Mândriei a fost recunoscută pentru prima dată de guvernul federal în 1999, sub Bill Clinton (domnul „Lolita Express"). A fost extinsă de Barack Obama în 2009 pentru a include transsexualii, iar Joe Biden a inundat programele Pride cu bani federali prin USAID în 2021. A mers chiar până la a organiza o sărbătoare a mândriei pe peluza Casei Albe, care a inclus bărbați cu sâni alergând topless.

Îmi amintesc că atitudinea națională față de persoanele gay în 1999 era extrem de tolerantă. Eram cu toții indiferenți și nimănui nu-i păsa dacă cineva era gay, atâta timp cât ținea asta departe de copii. Orice făceau oamenii în privat era treaba lor.

Tinerilor din generația Z le place să se prefacă că mișcările lor activiste mediocre „schimbă lumea" și aduc egalitate grupurilor minoritare, dar Generația X a terminat deja treaba asta cu zeci de ani în urmă. De fapt, unul dintre cele mai populare show-uri TV din 2003 se numea „Queer Eye For The Straight Guy", care prezenta o echipă de tipi gay excentrici care se fâțâiau și îi duceau pe bărbații heterosexuali la cumpărături ca să arate mai puțin neîngrijiți (și mai puțin masculini).

Aceasta nu a fost o eră a discriminării. Activismul generației Z nu rezolvă probleme, ci creează probleme.

Opoziția a început când comunitatea gay, sau cum vrei să-i spui, a devenit comunitatea „LGBT". Opoziția a început când au devenit un cult politic. A fi gay a însemnat brusc să te alături unei aripi militante a invaziei mai largi a mișcării woke în instituțiile noastre sociale și guvernamentale. Atunci „Pride" s-a transformat într-o masă monstruoasă; răspândindu-se dincolo de adunările

localizate în orașele liberale și transformându-se într-o mișcare națională artificială pe care toată lumea era obligată să o suporte în fiecare vară.

Finanțarea ESG a plouat asupra organizațiilor LGBT prin intermediul corporațiilor și ONG-urilor începând din 2015. Nu după mult timp, Pride era peste tot. În filmele noastre, în emisiunile noastre TV, în jocurile noastre video, în benzile noastre desenate, în sporturile noastre, în reclamele noastre, era chiar și pe mâncarea noastră, pe măsură ce companiile lipeau steaguri gay și mantre activiste precum „Love Is Love" pe orice, de la bomboane la ceaiul cu gheață.

Acesta a fost în mod clar un efort strategic de a prelua controlul cultural în SUA. Dar sfârșitul, sfârșitul inevitabil, a fost pus în mișcare când Pride a fost introdus în sistemul școlar public de către sindicatele de profesori de extremă stânga. Agenda de a îndoctrina copiii cu ideologia transgender și sexualitatea gay a pecetluit soarta „Lunii Pride".

Când activiștii s-au luat de copiii oamenilor, atunci marea majoritate a americanilor a început să-și dea seama că poate, doar poate, „teoreticienii conspirației" conservatori de la începutul anilor 2000 ar fi putut avea dreptate în privința unor lucruri. Poate că LGBT nu are legătură cu drepturile egale? Poate că este vorba despre politică predatorie, control social și normalizarea degenerării?

Astăzi, mândria s-a prăbușit. Sponsorii corporativi s-au epuizat odată cu finanțarea ESG. Închiderea USAID de către administrația Trump a fost esențială pentru dispariția sărbătorilor LGBT din Calendarul Roșu, deoarece aceste grupuri se bazau în mare măsură pe banii guvernului pentru a organiza evenimente. Pe măsură ce banii dispar, adevărata mișcare LGBT abia se mai observă. Și așa și trebuie să fie.

Oricine își face din orientarea sexuală centrul identității sale este bolnav mintal, iar nicio societate funcțională nu ar trebui să promoveze sau să celebreze boala mintală. O preocupare și mai mare, însă, este exploatarea „victimismului" gay ca mijloc de a promova socialismul/comunismul/globalismul.

Nu este o coincidență faptul că activismul LGBT vine la pachet cu fiecare înșelătorie globalistă imaginabilă. A fi „gay" în zilele noastre înseamnă că se așteaptă de la tine să aplauzi deconstrucția Occidentului, moartea piețelor libere, ascensiunea legilor privind schimbările climatice, normalizarea veganismului,

sfârșitul libertății de exprimare (pentru toată lumea, cu excepția comuniștilor), distrugerea sistematică a religiei etc.

Există persoane gay care nu sunt de acord cu niciuna dintre aceste lucruri, dar majoritatea dintre ele sunt, în multe cazuri pentru că simt că sunt obligate să o facă pentru a se integra în mișcare. Nu este suficient să fii gay, trebuie să fii revoluționar.

Și de aceea sprijinul public pentru problemele gay este în declin în SUA. De aceea, Luna Mândriei a fost abia o mică undă pe gaydar în 2025 și este și mai puțin vizibilă în 2026. Prin prostituarea comunității lor în fața mașinațiilor comuniștilor și globalistilor, gay-ii s-au pus singuri în încurcătură. Acum, mult mai puțini oameni au încredere.

Luna Mândriei este, în sine, un fel de manifestare egomaniacală a narcisismului performativ. Adică, mândria nu este ceva de care să fii mândru. Realizarea este ceva de care să fii mândru… dar a fi gay nu este o realizare. Mulți americani văd acum Luna Mândriei ca pe nimic mai mult decât un act de auto-venerare.

Pendulul se întoarce cu putere și cred că „persecuția” pe care mișcarea LGBT pretindea că o suferă acum zece ani s-ar putea să îi lovească din plin în viața reală în următorii câțiva ani. Probabil că nu a fost cea mai bună idee să reînvie Calendarul Roșu comunist sau să declare homosexualii drept idoli care trebuie venerați pentru „virtutea” lor. Reacția negativă este meritată.

Tags: Brandon Smith

Cum puteți sprijini proiectul Patrioților

Platforma Opozitia.net depinde exclusiv de donațiile Patrioților. Ea va exista cât timp VOI veți considera că are sens să existe. Fiecare donație, cât de mică, ne aduce mai aproape de Libertatea de altădată. Ne ajută să avem o voce din ce în ce

mai puternică. Ne ajută să rezistăm în fața ofensivei nemaintâlnite din partea Globaliștilor fără niciun Dumnezeu.

Donează prin PayPal

Donate

Donează prin Transfer Bancar:

Conturi ING BANK
RO70INGB0000999906930786 (RON)
RO65INGB0000999911989038 (EUR - SWIFT INGBROBU)

Donează prin Revolut

Tel: 0791.287.318 --- @adrian6j60

Lasă un răspuns

Adresa ta de email nu va fi publicată.

Câmpurile obligatorii sunt marcate cu *

Comentariu **

Nume **

Email **

Site web

Salvează-mi numele, emailul și site-ul web în acest navigator pentru data viitoare când o să comentez.

Publică comentariul

Cele mai noi articole

Soluția pro-americană: un globalist rusofob la Palatul Victoria

”Calendarul roșu” modern și dispariția Lunii Mândriei

Brandon Smith / 6 iunie 2026

Citiți mai mult

China tocmai a anihilat tehnocapitalismul american de tip ”prădător”

Daniel Enache / 5 iunie 2026

Citiți mai mult

Scuturi umane pentru protectia SUA

Intră Europa în război cu Rusia pentru SUA?

Bogdan Munteanu / 4 iunie 2026

Citiți mai mult

Oana Țoiu, portavocea războinicilor NATO la sediul ONU

Adrian Onciu / 3 iunie 2026

Citiți mai mult

Jocul dronelor: Steagul de la Beaufort, adevărul de la Rambam

Daniel Enache / 3 iunie 2026

Citiți mai mult

Link-uri utile

Contact

Ne gasesti pe

© opozitia.net | All rights reserved.